

Szív Ernő

Ájulás

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 46. szám, 2020. november 13.

Ötvennyolc éves vagyok, hátul a kertben már zörög a kóró. Sok minden történt velem, de azt hiszem, soha nem ájultam el. Elájulni, nahát. Tudom, milyen, amikor elaltatják az embert. Elég gyors folyamat, számolsz, egy, kettő, paff. Azt hiszem, tudom, milyen a boldogság. Ismeretek a reménytelenségről. Ennyi a kis pénz. Ilyen lyuk a hiány. A díj ezt jelenti. A kedves levél így szól. A rossz levél így habzik. A szégyen így fáj. A születés ilyen kicsi, ez a nagy lesz belőle. Tudom, milyen a haldoklás. Többtonnányi szorongás tolat fel s alá az arcon. Jászberényben egyszer kivédtem egy tizenegyest - hamis igazolással. Aztán az íróválogatottban Bécsben is. Nem olyan kivételes dolgok. Semmi esetre se olyanok, amik miatt kivagyiskodni kellene, vagy magasabb homlokhordást abszolválni.